

Ó, a szép Aliz

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Láttam egy feltűnően szép nőt az utcán, a villamosmegállóban állt, és azért akadt meg rajta a szemem, mert nem arra nézett, amerre a többiek, hanem az ellenkező irányba: nem visszafelé, hanem előre. Önkéntelenül fölnevettem, hiszen megismertem, ráismertem, ó, igen, ez ő. Mindig ilyen volt, mindig saját maga volt, ő volt az, Aliz. Egy iskolába jártam vele, csak sajnos nem ugyanabba az osztályba, pedig örültem volna neki, hiszen feltűnő szépség volt a hatalmas, szürke macskaszemével, ő volt az egyetlen Aliz, akit gyerekkoromban ismertem, miatta jegyeztem meg ezt a felnőttet.

Negyven éve láttam először, méghozzá a menzán, sorban állás közben. Elsősök vagy másodikosok lehettünk, kicsik, de ahhoz eléggé nagyok, hogy a dolgok között különbséget tudjunk tenni. Például hazugság és igazság között.

Méltóságteljes fensőbb-ség áradt belőle, de nem kivagyiság, hanem előkelő különállás

Igen, abban jók voltunk, nem tudtuk még, hogy a hazugság bizonyos életkor fölött csak nézőpont kérdése. Gyerekkorban egyszerűbbek a bonyolultabb dolgok, és az egyszerűek is bonyolultak.

Aliz előttem állt a sorban, s kicsit kilógott, mert háttal állt, ez jellemző volt rá, mégsem nevette ki soha senki. Nem tudom, mi védte meg ettől, alighanem az eleganciája, a szépsége, a különlegesen csillogó szeme. Ha valakire ránézett, az úgy érezte, hogy nagyon meg lett nézve – tán ez volt az oka, hogy Aliz nem pazarolta ránk magát. Méltóságteljes fensőbb-ség áradt belőle, de nem kivagyiság, hanem előkelő különállás. Ilyen előkelően hanyag és laza testtartással suhant át a nyolc osztályon, aztán elrepült egy jó nevű gimnáziumba, onnan meg külföldre valahová – azt hiszem, nem láttam úgy harminc éve.

De most, a villamosmegállóban azonnal megismertem. Olyan különösen méltóságteljes volt, mint régen. Ó, Aliz. Úgy megörültem neki, hogy majdnem odaléptem hozzá – de szerencsére időben visszafogtam magamat. Mit is mondhattam volna neki? Hogy úgy negyven éve, a menzán milyen sokat tanultam tőle? Kineve-

tett volna az az idegen nő – pedig egy életre megjegyeztem az első mondatot, amit akkor hallottam tőle.

Tálcával kezünkben álltunk sorban ebédért, az első fogásra nem emlékszem, de a második tejberizs volt, kakaóval vagy fahéjjal, ki hogyan kérte. Kakaó, fahéj, kakaó, kakaó, kakaó, fahéj, ennyit hallottam a fejem fölött, miközben Aliz előttem araszolt, s szokás szerint merengve tűnődött, mint aki távoli hegycsúcsot csodál. Amikor ő következett, megtorpant a sor, mert miután a konyhás néni neki is eldarálta, hogy „fahéj vagy kakaó”, Aliz nem válaszolt. A konyhás néni felcsattant, „na, mi lesz, fahéj vagy kakaó?”, mire Aliz súlyosan ránézett, s visszakérdezett: „Miért, mind a kettőt nem lehet?”

Emlékszem az elképedésemre – fordult egyet velem a világ. De megdöbönt a konyhás néni is, s mint aki sokéves kábulatból ébred, úgy makogta zavartan: „Nahát, miért is ne, tényleg.” Aliz természetesen egyikből sem kért, neki sem kakaó, sem fahéj nem kellett, nem is ezért kérdezte, hanem lépett is hűvösen tovább, s már messze járt, egy lépéssel közelebb ahhoz a képzelt csúcshoz – de háttal.